

Arrest

nr. 302 909 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. X van 5 juni 2023 van de Raad van State waarbij het arrest nr. X van 29 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FLANDRE loco advocaat J. HARDY en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 januari 2021.

1.2. De commissaris-generaal neemt op 15 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren op (...) 1991 in Shiraz en hebt uw hele leven in Kavar bij uw ouders gewoond. Uw beide ouders en uw zus wonen er nog steeds. U hebt

hogere studies gevolgd aan de universiteit van Nejriz waar u een bachelor mechanica behaalde en u werkte als technisch expert voor het bedrijf Bahman Diesel. U bent ongehuwd en kinderloos.

U bent opgegroeid in een religieuze, islamitische familie en maatschappij doch zelf geloofde u niet. Hoewel u het financieel goed had, voelde u zich evenwel leeg. U dacht dat god niet bestond en had zelfmoordgedachten omdat u alles schijn vond, geen hoop had, moe was van de situatie en vond dat u nutteloos aan het leven was. U vertelde dit aan uw neef F. D. waarna hij voor u heeft gebeden om u te kalmeren. Dit was in de eerste maand farvardin van 1397 (april 2018) en zo kwam u in aanraking met het christendom.

U sprak met F. over het christendom, bekeek een film over Jezus Christus en had de bijbel in pdf-formaat op uw computer. U leerde zo de echte god kennen en op 17 farvardin 1397 (6 april 2018) hebt u beslist om uw hart aan Jezus Christus te geven. U ging met F. mee naar zijn huiskerk waarvan u in totaal vijftien à zestien vieringen bijwoonde die behalve de eerste, allemaal plaatsvonden in een villa in de boomgaard van M. B., één van de leden van de huiskerk. Om de twee weken werd hierbij online over het woord Gods gesproken door I. A., een man die u later in België opnieuw zou ontmoeten.

Twee maanden nadat u zelf bekeerd was tot het christendom bracht u ook uw neef M. B. M.(OV. (...)) in contact met het christendom, met F. en met de huiskerk. Onder uw invloed heeft M. zich eveneens bekeerd tot het christendom.

Op 15 shahrivar 1397 (6 september 2018) kreeg u telefonische het bericht van de vrouw van F. dat de Iraanse autoriteiten F. die ochtend hadden gearresteerd. U hebt onmiddellijk contact opgenomen met uw neef M. en jullie zijn gedurende een week gaan onderduiken bij een tante van M. in Firuz Abad. Diezelfde dag zijn agenten bij u thuis langs geweest en hebben er een doorzoeking gedaan waarbij onder meer uw computer met de bijbel in pdf-formaat in beslag werd genomen.

Na een week te hebben ondergedoken in Firuz Abad zijn M. en u naar Teheran getrokken waar jullie in contact kwamen met een smokkelaar. Deze bezorgde jullie een vals paspoort waarmee jullie via de luchthaven van Teheran Iran hebben verlaten op 22 shahrivar 1397 (20 september 2018). Via Servië, Bosnië en een aantal voor u onbekende landen, zijn jullie op 20 november 2018 in België toegekomen. Wanneer u in Bosnië was, vernam u dat agenten nog een tweede maal bij u thuis geweest waren en dat ze bijgevolg nog steeds naar u op zoek waren.

Op 21 november 2018 hebt u samen met uw neef M. een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u net als uw neef de Iraanse autoriteiten en voor uw leven omwille van uw bekering.

Na uw vertrek uit Iran zijn de autoriteiten nogmaals u bij u thuis geweest op zoek naar u.

In België bent u aangesloten bij de protestantse kerk in Doornik waar u gedoopt bent op 21 april 2019 en waar u bijbellessen volgt. U onderhoudt tevens een openbaar facebookprofiel onder uw eigen naam waarop u christelijke boodschappen en foto's van uw doopsel plaatst om op die manier anderen in contact te brengen met het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele shenasnameh (Iraans geboortebewijs) voor, uw origineel Iraans rijbewijs, uw originele Iraanse militaire dienstkaart, uw doopakte, aanbevelingsbrieven van de heer K. en van B. H. en C. C., allen aangesloten bij de kerk van Doornik, alsook enkele foto's en printscreens betreffende uw geloofspraktijk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering (vragenlijst CGVS d.d. 20 mei 2019, punt 3.4; notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 19 januari 2021, CGVS Mi., p. 11, 15, 16 & 18). U kan echter niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering te hebben doorgemaakt, waardoor uw asielmotieven niet aannemelijk bevonden worden.

Uw uiterst snelle bekering tot een andere godsdienst roept met name zeer ernstige vraagtekens op. In minder dan een maand tijd zou u namelijk tot uw geloof in het christendom zijn gekomen, dit terwijl u kritisch praatte over de islam tegen uw kameraden, de islam u een leeg gevoel gaf en u zelfs zelfmoordneigingen had omwille van de islam (CGVS Mi., p. 11, 14, 15, 16 & 18). Verwacht mag worden dat u dan ook kritischer zou staan wanneer u in aanraking komt met een nieuwe religie. Het tegendeel is echter waar. In de eerste maand, genaamd farvardin, van het jaar 1397 werd u voor het eerst door F. aangesproken over het christendom. Op

17 farvardin 1397 (6 april 2018) zou u dan beslist hebben om uw hart aan Jezus Christus te geven en reeds twee weken later, op 31 farvardin 1397, zou u dan voor het eerst een viering hebben bijgewoond (CGVS Mi., p. 16, 18, 19). Nochtans is een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie is bij u echter geen sprake. Op het moment dat F. u in aanraking brengt met het christendom beschikte u zelfs over geen enkele informatie inzake het christendom aangezien het volgens u niet mogelijk is in Iran iets op te zoeken over andere religies (CGVS Mi., p. 14). Het is zelfs strafbaar voegt u toe (CGVS Mi., p. 14). Hetgeen u leerde over het christendom kwam uit een film over het leven van Jezus Christus en uit de gesprekken die u met F. voerde (CGVS Mi., p. 18). Een film en enkele gesprekken op slechts enkele dagen tijd kunnen bezwaarlijk getuigen van een diepgaande reflectie noch van een aanvaardbare studie. Gevraagd wat u dan over de streep getrokken heeft om u zo snel te bekeren, komt u niet verder dan te stellen dat F. u uitgelegd heeft wie de echte god is, dat iedereen een kind van god is en dat er rechtstreeks contact mogelijk is met de christelijke god zonder tussenkomst van derden (CGVS Mi., p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende gebeurtenis bij een individu weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen bekering onaannemelijk wordt. Dat u beweert dat u deze boodschap van F. (zomaar) aanvaard hebt en u zichzelf vanaf dan een christen voelt (CGVS Mi., p. 18) is weinig ernstig. Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Uw afkeer voor de islam ging namelijk dermate ver dat u vond dat alles binnen de islam schijn was (CGVS Mi., p. 13), zelfs dat u vond dat er geen god bestond (CGVS Mi., p. 15) en bovendien had u suïcidale gedachten (CGVS Mi., p. 16). Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Ook de reden waarom u in eerste instantie naar F. gestapt bent, mist aannemelijkheid. Zo stelt u dat u voor uw bekering niet gelovig was, dat u geen contact vond met God in de islam en dat u dit als een gemis ervaarde (CGVS Mi., p. 12-13). U kampte met suïcidale gedachten waarmee u uiteindelijk te rade ging bij F. (CGVS Mi., p. 15). Indien u daadwerkelijk het contact met god als een gemis ervaarde, kan worden verwacht dat u kan duiden op welke manier u hiermee omging en naar welke oplossingen u zelf al had gezocht. Op de vraag op welke manier u dan op zoek ging naar contact met God vooraleer u zich bekeerde, stelt u slechts dat dat niet mogelijk was (CGVS Mi., p. 13). Gevraagd op welke manier u het gemis dan trachtte in te vullen, antwoordt u dat uw wensen aan God niet uitkwamen, dat je je wensen niet kon stellen aan de echte God (CGVS Mi., p. 13). Vervolgens gevraagd op welke manieren u dan de echte God hebt trachten te vinden (CGVS Mi., p. 13) kan u enkel verklaren dat u uw wensen bij de imam stelde, maar dat het niets opleverde (CGVS Mi., p. 14). Uit dergelijke summiere antwoorden komt wederom een weinig doorleefde houding naar voor. Bovendien hebt u evenmin geïnformeerd naar andere religies (CGVS Mi., p. 14). Als u slechts tot een geloof kan komen wanneer u een bewijs in handen krijgt - in concreto uw wensen die al dan niet uitkomen - kan wederom niet ingezien worden hoe u dit dan wel in het christendom zou hebben gevonden. In de context van religie is geloven immers bij uitstek het hebben van een persoonlijk vertrouwen in opvattingen waarvoor geen bewijs bestaat.

Zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen is het in het geheel niet evident om in Iran over het christendom te spreken, zelfs niet tegen uw naaste en dichtste vrienden (CGVS Mi., p. 14). Dat F. u dan toch onmiddellijk in contact bracht met het christendom nadat u hem over uw geloofscrisis en uw suïcidale gedachten vertelde, is dan ook verwonderlijk. Hij was uw neef, had contact met uw andere gezinsleden en kwam langs bij uw ouders (CGVS Mi., p. 17). Hij wist dus dat uw vader en meer algemeen uw hele familie religieus waren (CGVS Mi., p. 14). Voordien wist u ook niet dat hij bekeerd was (CGVS Mi., p. 17). Dat F. dan zo'n risico nam u zijn geheim uit de doeken te doen en u zo snel liet meestappen in zijn geloofsgemeenschap, is zeer merkwaardig. Nog frappanter is dat u er hoegenaamd geen enkel zicht heeft op de bekering van F. zelf. U weet niet wanneer uw neef is bekeerd, noch wat de precieze aanleiding hiertoe was (CGVS Mi., p. 17). Dat F. zijn eigen 'bekeringstraject' niet wilde zeggen, alsook niet door wie en hoe hij was bekeerd, voor uw eigen belang, is niet ernstig en haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekeringstraject in ernstige mate onderuit. Gezien jullie familieband en het grote wederzijdse vertrouwen dat tussen jullie bestond (CGVS Mi., p. 15 & 16), kan verwacht worden dat hij u in detail over zijn bekeringstraject verteld zou hebben, te meer u snel te overtuigen van jullie nieuwe geloof. Van u kan minstens verwacht worden dat u een concreet antwoord wilde op de vragen die u hem hierover stelde alvorens het christendom te aanvaarden op basis van de algemene en nogal vage boodschap dat iedereen een kind van god is en er binnen het christendom rechtstreeks contact met god mogelijk is. Eender welk geloof berust immers op een innerlijke betrokkenheid tot en geloof in het bestaan van god. Dat u niet meer in het bestaan van god geloofde maar op basis van het weinige dat F. u zei, plotsklaps overtuigd bent van een christelijke god, is niet in te zien.

Naar analogie van F. bij u, is het nog frappanter dat u in staat was om neef M. te overtuigen van het christendom terwijl u zelf nog maar goed twee maanden bekeerd was, bovendien door één van de eerste - en in de Iraans context zeker niet onbelangrijke - aanbevelingen van F. compleet in de wind slaat, namelijk dat u hier met niemand mocht over spreken (CGVS Mi., p. 15). Dat u toch besluit om M. in te lichten over uw

bekering en u bovendien zelfs niet de bedenking maakte om dit eerst met F. te overleggen, temeer F. M. immers zelf ook kende (CGVS Mi., p. 15), is allerm minst aannemelijk. Uw verklaring dat u er onbewust over gesproken hebt en er niet over nagedacht had (CGVS Mi., p. 15) is in de Iraanse context en het expliciete verbod van F., niet geloofwaardig. Er kan ook niet verstaan worden dat iemand die slechts twee maanden eerder kennisgemaakt heeft met een nieuwe religie in staat zou zijn zo overtuigend en kennisvol over die religie te prediken dat die derde persoon ook beslist zijn hart aan die religie te geven (CGVS Mi., p. 151). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering in Iran.

De oprechtheid van uw bekering wordt verder in vraag gesteld, doordat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw geloofspraktijk in Iran zelf. Nadat u zich bekeerde kon u zich naar eigen zeggen enkel verder in het christendom verdiepen via de film en de bijbel die u las waarbij u uw vragen slechts kon voorleggen aan F. (CGVS Mi., p. 18). Hier zou men van verwachten dat u als recente bekeerling enkele zeer pertinentie vragen over de nieuwe religie zou hebben gehad, te meer daar u, zoals eerder gezegd, zeer kritisch afgestapt was van de religie die u met de paplepel had meegekregen. Hiernaar gevraagd komt u echter niet verder dat de stellen dat uw eerste vraag was hoe Jezus beschouwd werd als god en dat u vele vragen had (CGVS Mi., p. 18). Daarop concreter gevraagd welke pertinente vragen u dan ook had toen u de bijbel las, antwoordt u ontwijkend dat F. een goede leerkracht was die alles goed uitlegde en herhaalt u slechts opnieuw de vraag waarom Jezus als god beschouwd werd (CGVS Mi., p. 18). Opnieuw gevraagd of u nog andere kritische vragen had, antwoordt u evenwel opnieuw ontwijkend dat u tijdens de vieringen vragen stelde en F. uitleg gaf (CGVS Mi., p. 18). Tot driemaal toe werd u de kans geboden om te concretiseren hoe uw gedachtegang was tijdens uw bekeringsproces, meer bepaald welke vragen u had terwijl u zich verdiepte in het christendom. Dat u er niet in slaagt hier een enigszins gedetailleerd en persoonlijk antwoord op de bieden, ondermijnt verder de oprechtheid van uw beweerde bekering in Iran.

Voorts verklaart u voor wat betreft uw geloofspraktijk dat u vanaf 31 farvardin 1397 een vijftien- à zestiental keren naar de huiskerkvieringen van F. bent geweest waarbij er een acht- à tiental personen aanwezig waren (CGVS Mi., p. 19). Inzake huiskerken blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Iraanse autoriteiten een klimaat van angst gezaaid hebben bij leden van huiskerken, dit door aanhoudende monitoring en geregelde invallen alsook doordat huiskerken het risico lopen geïnfiltrerd te worden. Bovendien is het algemeen bekend dat de autoriteiten in staat zijn mobiele telefoons van huiskerkleden af te luisteren waardoor leden hun mobiele toestellen afzetten lang voordat ze toekomen op de plaats van de viering. Huiskerken trachten hun activiteiten dan ook in alle discretie te laten doorgaan. Gevraagd hoe jullie omgingen met de risico's verbonden aan de huiskerkvieringen, verklaart u opmerkelijk genoeg dat de viering zo interessant was dat jullie niet aan de risico's dachten (CGVS Mi., p. 19). Dit is weinig ernstig en valt hoegenaamd niet te verzoenen met uw verlangen tot lijfsbehoud dat u aanzette Iran te verlaten. Nochtans moet u zich bewust geweest zijn van de gevaren. Immers wist u van F. dat u nooit met iemand anders over uw bekering mocht spreken omdat dit de andere leden van de huiskerk in gevaar zou brengen (CGVS Mi., p. 15) en besepte u het risico dat u telefonische conversaties als bekeerling mogelijk zouden worden getapt (CGVS Mi., p. 14). Bovendien staan de veiligheids- en voorzorgsmaatregelen die jullie naar eigen zeggen wel namen niet in verhouding met het risico om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. U verklaart hierover namelijk dat de enige voorzorgsmaatregelen van uw huiskerk eruit bestonden dat jullie met een interval van zo'n vijf à tien minuten moesten toekomen, dat u buiten de kerk geen contact mocht hebben met de andere leden en dat jullie jullie gsm bij aankomst in de huiskerk moesten uitzetten en afgeven (CGVS Mi., p. 20). Merkwaardig dat de intervaltermijn zeer losjes en toch vrij kort waren, met name tussen de vijf à tien minuten. Enige afspraken voor wanneer de huiskerk in het vizier zou komen van de autoriteiten hadden jullie bovendien zelfs niet, uitgezonderd dat jullie dan simpelweg zouden moeten weglopen (CGVS Mi., p. 20). In het licht van de hierboven aangehaalde beschikbare informatie is het opnieuw wederom weinig aannemelijk dat uw huiskerk zo onvoorbereid en amateuristisch te werk ging. Als de huiskerk daadwerkelijk in een villa centraal in een boomgaard zou zijn doorgedaan (CGVS Mi., p. 20), heeft enkel het apart toekomen en uitzetten van uw gsm op het moment dat u daar bent, weinig zin. Verwacht mag worden dat jullie, gezien jullie meestal naar het huis met de boomgaard gingen (CGVS Mi., p. 12) een uitgewerkt evacuatieplan hadden voor het geval de autoriteiten zouden binnenstormen.

Evenzeer is het frappant dat er af en toe twee personen aanwezig waren die over een grote christelijke kennis beschikten, maar waar u voor de rest in het geheel geen informatie over kunt aanreiken (CGVS Mi.s, p. 19). Ze werden slechts door F. uitgenodigd maar niet aan jullie voorgesteld. Waarom weet u klaarblijkelijk niet want hiernaar gevraagd, antwoordt u slechts ontwijkend dat u respect had voor F. (CGVS Mi., p. 19). Ook werden tijdens de vieringen online toespraken gehouden door Ebrahim Afzari. U hebt echter geen idee of dit via een beveiligde verbinding was, naar eigen zeggen omdat zulke vragen niet gesteld werden (CGVS Mi., p. 20). Opnieuw is uw berustende houding in deze hoogst bedenkelijk en weinig consistent met uw huidige voorgehouden vrees.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u niet overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering naar het christendom te hebben doorgemaakt in Iran.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering

en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoor op het CGVS en dit van uw neef M. die dezelfde problemen aanhaalt, moet echter worden geconcludeerd dat jullie verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Volgens uw verklaringen werd F. op 15/6/1397 (= 6 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) om vijf uur 's morgens gearresteerd waarna u quasi onmiddellijk telefonisch werd ingelicht door diens vrouw F.. U bent vervolgens uw neef M. gaan ophalen en jullie zijn ondergedoken in Firuz Abad (CGVS Mi., p. 12).

Het is echter eerst en vooral verwonderlijk dat F. zelf niet werd gearresteerd of beschuldigd (CGVS Mi., p. 22 & notities van het persoonlijk onderhoud B. M. M., d.d. 18 januari 2021, CGVS M., p. 20). Zij maakte immers ook deel uit van de huiskerk (CGVS Mi., p. 17 & CGVS M., p. 20). Aangezien u uw vrees koppelt aan het feit dat F. en de huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen waren (CGVS Mi., p. 22 & CGVS M., p. 15), is het moeilijk in te zien waarom de autoriteiten wel naar u op zoek zouden zijn maar F. met rust zouden gelaten hebben. Dit plaatst reeds een eerste voorbehoud bij de door u voorgehouden problemen. Voorts is het opmerkelijk dat F. besliste om u telefonisch in kennis te stellen van de problemen, dit in het licht dat de huiskerkleden zich bewust waren van de risico's verbonden aan het gebruik van een telefoon (CGVS Mi., p. 20 & GVS M., p. 14). Indien de huiskerk daadwerkelijk in het vizier was van de Iraanse autoriteiten en F. telefonisch de leden van de huiskerk heeft verwittigd u weet het merkwaardig genoeg niet en hebt het evenmin gevraagd (CGVS Mi., p. 22), zou ze de ledenlijst van de huiskerk op deze manier op een dienblad aan de Iraanse autoriteiten gegeven hebben, zeker gezien zij de echtgenote van F. was en hoogst vermoedelijk afgeluisterd werd. Het is dan ook niet in te zien waarom F. niet op een andere manier zou hebben getracht u te verwittigen. Zo blijkt uw dorp immers niet groot, kende iedereen er elkaar en is F. een aangetrouwd familielid (CGVS M., p. 14).

Evenmin weet noch u noch M. door welke overheidsdienst F. werd gearresteerd of wat hem ten laste wordt gelegd (CGVS Mi., p. 21 & 22 en CGVS M., p. 20 & 21). Voorts hebben jullie geen idee of er nog andere leden werden gearresteerd (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 21). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van uw asielrelaas en bijgevolg van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien is het frappant dat u en M. tegenstrijdig zijn voor wat betreft de plaats waar F. werd gearresteerd. U bent degene die uit eerst hand de informatie kreeg van F. en gevraagd naar de plaats van F.'s arrestatie, verklaart u dit niet te weten (CGVS Mi., p. 21). Dezelfde vraag werd gesteld aan M. en volgens hem werd F. gearresteerd in zijn huis (CGVS M., p. 20). Dit is geen onbelangrijk detail in jullie asielrelaas waardoor van u beiden verwacht kan worden dat jullie hier coherent kunnen op antwoorden. Ook over de wijze hoe jullie zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F. en dus onrechtstreeks over jullie vervolgingsmotieven in Iran, leggen u en uw neef M. tegenstrijdige verklaringen af. Waar u verklaart dat u eenmalig contact hebt kunnen maken met F. (CGVS Mi., p. 21), blijkt uit de verklaring van M. dat jullie nooit dergelijk contact gehad hebben (CGVS M., p. 21). Deze tegenstrijdigheid is pertinent aangezien jullie dezelfde problemen aanhalen en in hetzelfde opvangcentrum verblijven, waardoor verwacht kan worden dat jullie beiden op de hoogte en dat jullie verklaringen hieromtrent coherent zijn. Bovendien kunnen de verantwoordingen voor jullie gebrek aan informatie niet als afdoende worden beschouwd. Jullie halen namelijk zelf de genaamde A. M. aan (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 15) die betrokken was bij de problemen en die door zowel uw moeder, uw zus als M. zijn zus werd herkend toen de autoriteiten jullie kwamen arresteren en die ook betrokken was bij de sluiting van M. zijn winkel (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 6, 15). Bijgevolg kan niet ingezien worden waarom u niet minstens via uw zus - of M. via zijn zus - zou kunnen achterhalen hebben tot welke overheidsdienst deze man behoort om zo te weten welke Iraanse overheidsinstantie er precies naar u op zoek is (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 21). Daarnaast is uw bewering dat u niets aan uw zus kan vragen omdat ze anders in gevaar zou komen, weinig consistent met uw verklaring dat u met behulp van haar wel éénmalig contact hebt kunnen leggen met F. (CGVS Mi., p. 21). Het is overigens frappant dat de Iraanse autoriteiten tijdens de zoeking tegen uw familieleden hebben gezegd dat u zich moest aanmelden bij de politie (CGVS Mi., p. 23) doch daarbij klaarblijkelijk niet gezegd hebben tot welke dienst zij zelf behoorden, noch bij welke dienst u zich dan wel zou moeten aanbieden (CGVS Mi., p. 23).

Tot slot is het toch opmerkelijk dat u bij de DVZ heeft nagelaten de tweede inval bij u thuis te vermelden (CGVS Mi., p. 23), noch wanneer u naar een overzicht van de feiten werden gevraagd, noch wanneer er specifiek werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad noch wanneer u gevraagd werd of u nog iets toe te voegen had (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.8). Ook al was u in Bosnië toen u te horen kreeg van uw zus dat de autoriteiten een tweede bezoek hadden gebracht aan uw huis, verwacht mag worden dat u dit sleutelement in uw asielmotieven, gezien de autoriteiten daarmee aantoonde u daadwerkelijk te volgen en te willen arresteren, dan ook niet onvermeld zou laten wanneer u de kans krijgt over de redenen te vertellen waarom u internationale bescherming wenst te verkrijgen. Uw

verklaring voor dit nalaten, namelijk dat u niet wist dat u dit moest melden (CGVS Mi., p. 23), volstaat in deze niet, te meer daar zoals aangegeven meermaals de kans toe had. U hebt de eerste huiszoeking immers wel vermeldt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u slechts de vragen beantwoordt hebt (CGVS Mi., p. 13). Wederom volstaat deze verklaring niet. Als u op de vragen wel kan antwoorden dat de Iraanse autoriteiten een huiszoeking hebben verricht, kan niet ingezien worden waarom u hierbij niet onmiddellijk vermeldt hebt dat er in feite twee bezoeken van de Iraanse autoriteiten waren. Voor wat betreft M. dient eveneens te worden vastgesteld dat hij bij de DVZ een bezoek van de autoriteiten bij zijn thuis achterwege liet. Zo gaf hij er weer dat de autoriteiten tot tweemaal toe bij zijn thuis waren geweest (vragenlijst CGVS B. M. M., d.d. 1 maart 2019, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS aangeeft dat de autoriteiten driemaal zijn langsgeweest (CGVS M., p. 15). De vaststelling dat jullie beiden nagelaten hebben een niet zo onbelangrijk element betreffende jullie voorgehouden vervolgingsfeiten te vermelden bij de DVZ, hypothekeert eens te meer de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde gebeurtenissen.

Aangezien zowel uw voorgehouden bekering alsook de problemen die jullie hierdoor met de Iraanse autoriteiten gehad zou hebben weinig geloofwaardig zijn, zijn ook de omstandigheden van jullie vertrek weinig waarschijnlijk. Dat jullie - zelfs indien jullie mogelijk in het vizier zouden geweest zijn, qoud non - het risico hebben genomen om Iran te ontvluchten via de luchthaven weliswaar met een vals paspoort (CGVS Mi., p. 20 & CGVS M., p. 12) is verwonderlijk. Hoewel u beiden een naam opgeeft die in het valse paspoort zou vermeld zijn (CGVS Mi., p. 20 & CGVS M., p. 12), kan u geen van beiden de geboortedatum meedelen van jullie valse identiteit (CGVS Mi., p. 20 & CGVS M., p. 12). Ter verklaring zegt u dat u van de smokkelaar niet te veel in het paspoort mocht kijken (CGVS Mi., p. 20). M. had naar eigen zeggen zoveel stress dat hij op dat moment aan niets dacht (CGVS M., p. 12). Gevraagd of er afspraken waren in geval van een mogelijke controle van uw identiteitsgegevens stelt u van niet (CGVS Mi., p. 20). Gevraagd of u de naam en geboortedatum van buiten moest leren, benadrukte de smokkelaar slechts dat u zich niet moest concentreren op de details (CGVS Mi., p. 20). In het licht van jullie voorgehouden vrees is het echter weinig aannemelijk dat jullie op dergelijke onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven zijn tegemoet gegaan. Hier kan aan toegevoegd worden dat u uw eigen paspoort niet voorlegt en u tegenstrijdig in uw verklaringen hieromtrent bent. Bij de DVZ geeft u namelijk aan dat u uw paspoort hebt achtergelaten in Iran wanneer u hier specifiek naar wordt gevraagd (verklaring DVZ B. D. Mi., d.d. 20 mei 2019, vraag 24). Op het CGVS beweert u daarentegen nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS Mi., p. 8). Hiermee geconfronteerd antwoordt u ontwijkend en begint u over uw melikaart of Iraanse identiteitskaart waarbij u vermeldt dat werd neergeschreven dat u deze had verloren tijdens uw reis (CGVS Mi., p. 8) hetgeen ook zo werd genoteerd bij DVZ doch bij vraag 25, terwijl u voor wat betreft uw melli-kaart bij het CGVS daarentegen meedeelt dat deze in werkelijkheid bij uw vader in Iran is (CGVS Mi., p. 8). Verwacht mag worden dat een verzoeker om internationale bescherming van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw paspoort is bovendien bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw paspoort en hieromtrent geen afdoende verantwoording geeft, rijst het vermoeden dat u uw paspoort mogelijk moedwillig achterhoudt om de informatie die erin vervat is achter te houden, temeer u Iran verlaten hebt en in eerste instantie naar Servië gereisd bent in een periode dat dit land visumvrij was voor Iraanse onderdanen. Het gegeven dat u waarschijnlijk doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

De voorgaande elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid inzake uw bekering tot het christendom en de daaruit vloeiende vervolgingsproblemen zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte

zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt allereerst al een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en doet sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België bij de kerk van Doornik bent aangesloten (CGVS Mi., p. 6), teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u aanbevelingsbrieven van de heer K. en van B. H. en C. C. voorlegt alsook een doopcertificaat, enkele foto's en printscreens betreffende uw geloofspraktijk in België (CGVS Mi., p. 9), kan er aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan. Het CGVS zal niet ontkennen dat u over enige kennis beschikt betreffende het christendom (CGVS Mi., p. 24). Hoe dan ook kan er enkel vastgesteld worden dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergarig te doen. Hieruit alleen kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen. U gebruikt het facebookprofiel naar eigen zeggen om te prediken (CGVS Mi., p. 4). Het eerste dergelijk bericht op facebook dateert van 22 juli 2019, dus ruim na uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming. U beweert weliswaar dat u honderd procent zeker bent dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookaccount (CGVS Mi., p. 5), doch dit is een blote bewering die u allerm minst aannemelijk weet te maken. U baseert zich hiervoor immers slechts op het feit dat u in Iran reeds op de radar van de autoriteiten stond - waarvan de geloofwaardigheid reeds weerlegd werd - en u stelt dat ze daarom op de hoogte zijn alsook stelt u dat uw vrienden de foto's gelikete hebben. Echter, de vrienden die de foto gelikete hebben blijken zich allen buiten Iran te bevinden (CGVS Mi., p. 6). U geeft tevens aan dat de familie van M. bedreigd werd nadat hij foto's van jullie doopsel op zijn facebookaccount postte (CGVS Mi., p. 5). U weet echter niet wie die bedreigingen geuit heeft aan M.s schoonbroer, noch of dit door iemand van de Iraanse autoriteiten was (CGVS M., p. 5). Verwacht mag worden dat u zich hiernaar uitgebreid zou hebben geïnformeerd indien waargebeurd, om de verdere dreiging voor uw familieleden in te schatten, quod non in casu. Bovendien hebben noch u noch M. ondanks de bedreigingen ten aanzien van familieleden de foto's hierna verwijderd en hebben jullie familieleden desondanks evenmin enige verdere problemen gekend (CGVS Mi., p. 5 & CGVS M., p. 5). Er kan niet worden ingezien waarom u of M. familieleden in gevaar zouden brengen door dergelijke posts op Facebook indien u enkel wil prediken ten aanzien van mensen buiten Iran. Dit kan u immers ook onder een alias. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat u uw familie hebt achtergelaten in Iran en dat Jezus Christus nu uw familie en vader is (CGVS Mi., p. 5). Volgens M. is het aan hem op het woord te verspreiden en zal God zijn familie behoeden (CGVS M., p. 8). Beiden verklaringen zijn niet ernstig, en getuigen van een bijzonder merkwaardige en nogal fatalistische ingesteldheid ten aanzien van jullie familieleden in Iran terwijl net zij u en M. hebben geholpen het land te ontvluchten (CGVS Mi., p. 10), jullie nog steeds in contact staat met jullie zussen (CGVS Mi., p. 3 & CGVS M., p. 4) en u - ter verklaring voor uw gebrek aan informatie (zie infra) - net wel beweert begaan te zijn met de veiligheid van uw zus (CGVS Mi., p. 21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie christelijke posts op jullie facebookprofiel. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en ook van uw christelijk geïnspireerd facebookprofiel, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden - u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt - die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is werd aan het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u neerlegde, namelijk uw originele shenasnameh (Iraans geboortebewijs), uw origineel Iraans rijbewijs, uw originele Iraanse militaire dienstkaart wijzingen bovenstaande vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een appreciatiefout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze concreet te weerleggen.

Zo gaat hij vooreerst in op het individuele onderzoek van zijn beschermingsverzoek en de vertrouwelijkheid en wijst daarnaast op algemene informatie ter staving van zijn relaas. Verzoeker stipt voorts zijn nood aan bescherming aan op basis van de elementen die door verweerder niet betwist worden. Ten slotte bespreekt verzoeker de concrete weigeringsmotieven aangaande zijn aanraking met het christendom, zijn eerste stappen in het christendom, zijn vertrouwelijke relatie met zijn neef, de overtuiging van zijn andere neef tot het christendom dankzij hem, zijn geloofspraktijk in Iran, de problemen met de Iraanse autoriteiten, de omstandigheden van zijn vertrek uit Iran, zijn voortdurende religieuze engagement in België en de religieuze boodschappen die hij publiekelijk op sociale media plaatst.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgebracht:

- "2019- Annual Report - rapport Violations against Christians in Iran" van januari 2020;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note – Iran: Christians and Christian converts" van maart 2018;
- Amnesty International, "Iran 2019 – Annual Report";
- Human Rights Council, "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran", van maart 2017;
- Canadian Immigration and refugee Board, "Iran: Teachings, interpretations and knowledge of Christianity among non-ethnic Christians", van 18 maart 2014;
- OSAR, "Iran : menaces pesant sur les personnes converties", van 7 juni 2018;
- Le Temps, "Le guide suprême iranien discrédite les manifestations anti-pouvoir", geraadpleegd op 22 oktober 2020;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen ambtsbericht Iran", van maart 2019, p. 25-30;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen ambtsbericht Iran", van februari 2021, p. 78;
- COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media", van 5 november 2019;
- Christianity Today, "Researches Find Christians in Iran Approaching 1 Million";
- Article 18, "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran", van 27 augustus 2020;
- Article 18, "Le ministre du Renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme", van 7 mei 2019;
- La Libre, "La conversion à l'islam radical est très rapide", van 26 november 2015;
- Le Figaro, "Le Facebook iranien annonce sa fermeture", van 16 oktober 2017.

2.2.2. Op 7 november 2021 brengt verzoeker een eerste aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- getuigenverklaring van 23 oktober 2021 van H. B. en C. C. met een kopie van hun identiteitskaarten;
- getuigenverklaring van 23 oktober 2021 van M. K, predikant, met een kopie van zijn identiteitskaart;
- verschillende foto's van verzoeker ter staving van zijn religieuze activiteiten.

2.2.3. Op 9 augustus 2023 brengt verzoeker een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- de aanvullende nota van 7 november 2021;
- getuigenverklaring van 23 oktober 2021 van H. B. en C. C. met een kopie van hun identiteitskaarten;
- getuigenverklaring van 23 oktober 2021 van M. K, predikant, met een kopie van zijn identiteitskaart;
- verschillende foto's van verzoeker ter staving van zijn religieuze activiteiten;
- een screenshot van verzoekers profiel op Facebook;
- verschillende foto's van verzoeker ter staving van zijn deelname aan manifestaties tegen het Iraanse regime.

2.2.4. Op 22 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij (met de weblink) verwijst naar de COI Focus - Iran: Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten van 10 mei 2023.

2.2.5. Op 26 februari 2024 brengt verzoeker ter terechtzitting een derde aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een getuigenis van 23 februari 2024 van pastoor H. B. wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen

aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran vervolging wegens zijn bekering tot het christendom en wijst tevens op zijn deelname aan manifestaties tegen het Iraanse regime.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Aangaande verzoekers bekering wijst de Raad erop dat volgens artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, b), van de richtlijn 2011/95/EU, het begrip godsdienst *“onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald”* omvat.

Het Hof van Justitie heeft reeds benadrukt dat deze bepaling een ruime uitlegging geeft aan het begrip 'godsdienst' door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé,

gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78).

Voorts heeft het Hof ook geoordeeld dat artikel 2, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU “*aldus moet worden uitgelegd dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet*” (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Het Hof van Justitie heeft verder nog gesteld dat “*in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.*” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christendom overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid (“*a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance*”; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen ‘compenseren’, mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te ‘compenseren’.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling

afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven. Van een verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op een coherente en geloofwaardige wijze de daadwerkelijkheid en oprechtheid van zijn beweerde bekering en van zijn geloofsbeleving aannemelijk kan maken.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst pertinent opgemerkt dat verzoekers uiterst snelle bekering tot een andere godsdienst zeer ernstige vraagtekens oproept en wordt tevens aangestipt dat ook de reden waarom verzoeker in eerste instantie naar F. is gestapt, aannemelijkheid mist:

“In minder dan een maand tijd zou u namelijk tot uw geloof in het christendom zijn gekomen, dit terwijl u kritisch praatte over de islam tegen uw kameraden, de islam u een leeg gevoel gaf en u zelfs zelfmoordneigingen had omwille van de islam (CGVS Mi., p. 11, 14, 15, 16 & 18). Verwacht mag worden dat u dan ook kritischer zou staan wanneer u in aanraking komt met een nieuwe religie. Het tegendeel is echter waar. In de eerste maand, genaamd farvardin, van het jaar 1397 werd u voor het eerst door F. aangesproken over het christendom. Op 17 farvardin 1397 (6 april 2018) zou u dan beslist hebben om uw hart aan Jezus Christus te geven en reeds twee weken later, op 31 farvardin 1397, zou u dan voor het eerst een viering hebben bijgewoond (CGVS Mi., p. 16, 18, 19). Nochtans is een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie is bij u echter geen sprake. Op het moment dat F. u in aanraking brengt met het christendom beschikte u zelfs over geen enkele informatie inzake het christendom aangezien het volgens u niet mogelijk is in Iran iets op te zoeken over andere religies (CGVS Mi., p. 14). Het is zelfs strafbaar voegt u toe (CGVS Mi., p. 14). Hetgeen u leerde over het christendom kwam uit een film over het leven van Jezus Christus en uit de gesprekken die u met F. voerde (CGVS Mi., p. 18). Een film en enkele gesprekken op slechts enkele dagen tijd kunnen bezwaarlijk getuigen van een diepgaande reflectie noch van een aanvaardbare studie. Gevraagd wat u dan over de streep getrokken heeft om u zo snel te bekeren, komt u niet verder dat te stellen dat F. u uitgelegd heeft wie de echte god is, dat iedereen een kind van god is en dat er rechtstreeks contact mogelijk is met de christelijke god zonder tussenkomst van derden (CGVS Mi., p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel een ingrijpende gebeurtenis bij een individu weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen bekering onaannemelijk wordt. Dat u beweert dat u deze boodschap van F. (zomaar) aanvaard hebt en u zichzelf vanaf dan een christen voelt (CGVS Mi., p. 18) is weinig ernstig. Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Uw afkeer voor de islam ging namelijk dermate ver dat u vond dat alles binnen de islam schijn was (CGVS Mi., p. 13), zelfs dat u vond dat er geen god bestond (CGVS Mi., p. 15) en bovendien had u suïcidale gedachten (CGVS Mi., p. 16). Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met een bekering tot het christendom in Iran. Ook de reden waarom u in eerste instantie naar F. gestapt bent, mist aannemelijkheid. Zo stelt u dat u voor uw bekering niet gelovig was, dat u geen contact vond met God in de islam en dat u dit als een gemis ervaarde (CGVS Mi., p. 12-13). U kampte met suïcidale gedachten waarmee u uiteindelijk te rade ging bij F. (CGVS Mi., p. 15). Indien u daadwerkelijk het contact met god als een gemis ervaarde, kan worden verwacht dat u kan duiden op welke manier u hiermee omging en naar welke oplossingen u zelf al had gezocht. Op de vraag op welke manier u dan op zoek ging naar contact met God vooraleer u zich bekeerde, stelt u slechts dat dat niet mogelijk was (CGVS Mi., p. 13). Gevraagd op welke manier u het gemis dan trachtte in te vullen, antwoordt u dat uw wensen aan God niet uitkwamen, dat je je wensen niet kon stellen aan de echte God (CGVS Mi., p. 13). Vervolgens gevraagd op welke manieren u dan de echte God hebt trachten te vinden (CGVS Mi., p. 13) kan u enkel verklaren dat u uw wensen bij de imam stelde, maar dat het niets opleverde (CGVS Mi., p. 14). Uit dergelijke summiere antwoorden komt wederom een weinig doorleefde houding naar voor. Bovendien hebt u evenmin geïnformeerd naar andere religies (CGVS Mi., p. 14). Als u slechts tot een geloof kan komen wanneer u een bewijs in handen krijgt - in concreto uw wensen die al dan niet uitkomen - kan wederom niet ingezien worden hoe u dit dan wel in het christendom zou hebben gevonden. In de context

van religie is geloven immers bij uitstek het hebben van een persoonlijk vertrouwen in opvattingen waarvoor geen bewijs bestaat."

Verzoeker meent dat hij niet kritisch hoeft te staan tegenover het christendom en wijst op informatie waaruit blijkt dat de islam in Iran niet meer zo populair is als verweerder veronderstelt. Hij betoogt dat hij weliswaar tot een godsdienstig gezin behoorde maar deze godsdienst nooit had aangehangen, een godsdienst die hij niet begreep en waarin hij zich niet gelukkig voelde. Ook geeft verzoeker aan dat hoewel de Iraanse autoriteiten inderdaad zeer streng zijn over het respecteren van de islam, niet langer kan gezegd worden dat dit geldt voor de Iraanse samenleving daar algemene bronnen erop wijzen dat de Iraniërs geleidelijk afstand nemen van de strikte voorschriften van de islam en zich openstellen voor andere godsdiensten en levenswijzen, ook al is dit verboden en aangevochten door de Iraanse autoriteiten (zie stukken 13-15 toegevoegd aan het verzoekschrift). Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat verzoeker zich snel heeft bekeerd maar zijn positie en zijn manier van kijken moet worden gerelativeerd: verzoeker is opgegroeid in een godsdienstig gezin, maar in een godsdienst waarin hij zich niet kon vinden; hij was op zoek naar een godsdienst, spiritualiteit, zin in zijn leven, en bevond zich in een situatie van duidelijke kwetsbaarheid; hij voelde zich alleen, had zelfmoordgedachten, en was dus een gemakkelijk te beïnvloeden persoon; hij nam zijn neef in vertrouwen over zijn moeilijkheden, die hem een andere godsdienst, het christendom, uitlegde; aangezien verzoeker bijzonder kwetsbaar was en zich niet nauw verbonden voelde met de islamitische godsdienst, was hij uiteraard gemakkelijker over te halen om interesse te tonen voor de christelijke godsdienst, ook al waren er risico's aan verbonden. Het feit dat hij de islam, waar hij zeer kritisch tegenover stond, gemakkelijk de rug toekeerde om christen te worden, is volgens verzoeker niet verrassend nu hij zich in feite nooit als moslim had beschouwd, aangezien hij de islam in vele opzichten voor kritiek vatbaar achtte. Men kan het hem niet kwalijk nemen dat hij interesse had voor wat zijn neef zei, en dat hij interesse had voor een andere manier van leven, waarin hij zich beter voelde, tot op het punt van bekering, aldus verzoeker. Dit maakt naar mening van verzoeker deel uit van de algemene beweging van veel Iraniërs om zich te distantiëren van de islam. Bovendien voegt verzoeker hieraan toe dat als er al een parallel kan worden getrokken met de bekering tot de radicale islam, dan is het dat deze meestal zeer snel plaatsvindt wat eens te meer bewijst dat een bekering (tot de islam of het christendom) niet noodzakelijk tijd hoeft te nemen en zeer snel kan gebeuren (zie stuk 16 toegevoegd aan het verzoekschrift).

Verzoeker betoogt verder aangaande zijn eerste stappen in het christendom dat hij altijd een zekere leegte en een grote eenzaamheid heeft gevoeld, die beide worden opgevuld door het christendom, zowel in de voorschriften als in de manier van bidden, de samenleving. Het feit dat hij zich tot zijn neef wendde is niet onwaarschijnlijk, aldus verzoeker. Verzoeker geeft in dit verband aan dat hij in een ingewikkelde situatie zat, hij was niet gelukkig, en op een dag besloot hij met zijn neef te gaan praten, wat aannemelijk is. Zijn neef, die christen is, dacht dat godsdienst hem zou helpen de dingen anders te zien en troost te vinden. Er wordt benadrukt dat verzoeker een leegte voelde en niet wist hoe hij die moest opvullen; pas toen F. hem over het christelijke geloof en god vertelde, kreeg verzoeker er interesse voor en voelde hij zich gelukkiger omdat hij interesse had gekregen. Met betrekking tot de wijze waarop hij heeft geprobeerd deze leegte op te vullen voordat hij met het christendom in contact kwam, volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat hij van mening was dat er geen andere manier was om met god te spreken dan via een imam in de islam, en dat hij heeft geprobeerd vragen te stellen aan de imam (die dus de referent van god is), om oplossingen te vinden voor de leegte die hij voelde, maar dat niets hielp. Verzoeker stelt dus niet direct aan het christendom te hebben gedacht om zijn problemen op te lossen maar eerst naar oplossingen zocht bij de imam en bij wat hij kende. Verzoeker kan met bovenstaand betoog niet overtuigen en slaagt er niet in afbreuk te doen aan verweerders omstandige, concrete motieven.

De Raad treedt verweerder bij in de motivering dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, waarvan in casu evenwel geen sprake is. Verzoekers bemerking dat uit informatie blijkt dat de islam in Iran niet meer zo populair is, neemt niet weg dat in casu mag worden aangenomen dat verzoeker, die kritisch stond tegenover de islam en zelfs vond dat er geen god bestond (persoonlijk onderhoud, p. 15), ook kritischer zou staan wanneer hij in aanraking komt met een nieuwe religie. Dat hij in minder dan een maand tijd tot zijn geloof in het christendom is gekomen is dan ook weinig ernstig en geeft geenszins blijk van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie. Met een loutere verwijzing naar een artikel over het feit dat een bekering naar de radicale islam snel kan gebeuren, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat het in casu, gelet op zijn eigen kritische houding ten aanzien van de islam, niet geloofwaardig is dat hij reeds na een maand sinds zijn eerste contact met het christendom besliste om zijn hart aan Jezus Christus te geven (persoonlijk onderhoud, p. 11) zonder dat hij blijk geeft van enige overtuigende reflectie of geloofwaardige studie.

Verder stipt de Raad aan dat verzoeker geenszins valabele elementen bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij er niet in slaagt aan te duiden op welke manier hij omging met het feit dat hij het contact met god als een gemis ervoer en naar welke oplossingen hij zelf al had gezocht, nu uit zijn summier antwoorden een weinig doorleefde houding naar voren komt. Immers beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen, zonder desbetreffende motivering in concreto in een ander daglicht te stellen.

De commissaris-generaal oordeelt verder terdege:

“Zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen is het in het geheel niet evident om in Iran over het christendom te spreken, zelfs niet tegen uw naaste en dichtste vrienden (CGVS Mi., p. 14). Dat F. u dan toch onmiddellijk in contact bracht met het christendom nadat u hem over uw geloofscrisis en uw suïcidale gedachten vertelde, is dan ook verwonderlijk. Hij was uw neef, had contact met uw andere gezinsleden en kwam langs bij uw ouders (CGVS Mi., p. 17). Hij wist dus dat uw vader en meer algemeen uw hele familie religieus waren (CGVS Mi., p. 14). Voordien wist u ook niet dat hij bekeerd was (CGVS Mi., p. 17). Dat F. dan zo'n risico nam u zijn geheim uit de doeken te doen en u zo snel liet meestappen in zijn geloofsgemeenschap, is zeer merkwaardig. Nog frappanter is dat u er hoegenaamd geen enkel zicht heft op de bekering van F. zelf. U weet niet wanneer uw neef is bekeerd, noch wat de precieze aanleiding hiertoe was (CGVS Mi., p. 17). Dat F. zijn eigen 'bekeringstraject' niet wilde zeggen, alsook niet door wie en hoe hij was bekeerd, voor uw eigen belang, is niet ernstig en haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekeringstraject in ernstige mate onderuit. Gezien jullie familieband en het grote wederzijdse vertrouwen dat tussen jullie bestond (CGVS Mi., p. 15 & 16), kan verwacht worden dat hij u in detail over zijn bekeringstraject verteld zou hebben, te meer u snel te overtuigen van jullie nieuwe geloof. Van u kan minstens verwacht worden dat u een concreet antwoord wilde op de vragen die u hem hierover stelde alvorens het christendom te aanvaarden op basis van de algemene en nogal vage boodschap dat iedereen een kind van god is en er binnen het christendom rechtstreeks contact met god mogelijk is. Eender welk geloof berust immers op een innerlijke betrokkenheid tot en geloof in het bestaan van god. Dat u niet meer in het bestaan van god geloofde maar op basis van het weinige dat F. u zei, plotsklaps overtuigd bent van een christelijke god, is niet in te zien.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat F. niet gedetailleerder heeft verteld hoe hij bekeerd is omdat het te riskant was om hierover details te geven. Verzoeker stelt hierover dat de houding van F. juist voorzichtig was met het oog op de repressie in Iran tegen bekeerlingen. Het feit dat F. reeds een risico had genomen door zijn neef in vertrouwen te nemen over zijn bekering, betekent volgens verzoeker niet

dat hij alle details van zijn bekering moet geven en onnodig meer risico's moet nemen. In tegenstelling tot wat verweerder beweert, is dit gedrag aannemelijk, aldus verzoeker. Verzoeker merkt nog op dat het feit dat zij een vertrouwensrelatie delen, reeds blijkt uit het risico dat F. nam door hem toe te vertrouwen dat hij bekeerd was.

De Raad acht het evenwel geenszins ernstig dat F. enerzijds wel het risico zou nemen om zijn neef in vertrouwen te nemen over zijn bekering, maar vervolgens verzoeker niets zou willen vertellen over zijn eigen bekeringstraject en/of door wie en hoe hij was bekeerd. De Raad treedt verweerder bij in de motivering dat gezien hun familieband en het grote wederzijdse vertrouwen dat tussen hen bestond, hetgeen verzoeker overigens zelf benadrukt in zijn verzoekschrift, redelijkerwijze verwacht kan worden dat F. hem in detail over zijn bekeringstraject verteld zou hebben, te meer F. ook het risico nam om verzoeker mee te nemen naar zijn huiskerk (persoonlijk onderhoud, p. 11, 17,19).

Voorts heeft de commissaris-generaal met reden overwogen:

“Naar analogie van F. bij u, is het nog frappanter dat u in staat was om neef M. te overtuigen van het christendom terwijl u zelf nog maar goed twee maanden bekeerd was, bovendien door één van de eerste - en in de Iraanse context zeker niet onbelangrijke - aanbevelingen van F. compleet in de wind slaat, namelijk dat u hier met niemand mocht over spreken (CGVS Mi., p. 15). Dat u toch besluit om M. in te lichten over uw bekering en u bovendien zelfs niet de bedenking maakte om dit eerst met F. te overleggen, temeer F. M. immers zelf ook kende (CGVS Mi., p. 15), is allerm minst aannemelijk. Uw verklaring dat u er onbewust over gesproken hebt en er niet over nagedacht had (CGVS Mi., p. 15) is in de Iraanse context en het expliciete verbod van F., niet geloofwaardig. Er kan ook niet verstaan worden dat iemand die slechts twee maanden eerder kennisgemaakt heeft met een nieuwe religie in staat zou zijn zo overtuigend en kennisvol over die religie te prediken dat die derde persoon ook beslist zijn hart aan die religie te geven (CGVS Mi., p. 151). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering in Iran.”

Verzoeker antwoordt dat hij altijd een nauwe band had met M. die zich ook in een kwetsbare situatie bevond na de vernieling van zijn winkel door de autoriteiten en het geweld dat hij onderging. Verzoeker licht toe dat hij ernstige verwondingen aan zijn gezicht had opgelopen en al verscheidene dagen in zijn huis was opgesloten; en hij volledig radeloos was. Verzoeker wilde hem alleen maar helpen, zoals F. het had gedaan met hem. Dit is volgens verzoeker niet verwonderlijk, aangezien verzoeker zelf enige verlichting vond in het christendom toen hij zich in een moeilijke situatie bevond. Hij was bij M. thuis, en omdat zij zeer bevriend waren, besloot hij er met M. over te praten, daar hij geen andere manier kon vinden om hem van zijn woede te kalmeren, aldus verzoeker. Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat verzoeker door hun nauwe banden wist dat hij M. kon vertrouwen en hij het risico nam het hem te vertellen. Verzoeker stelt dat het CGVS suggereert dat hij een groot risico heeft genomen door M. in vertrouwen te nemen, hoewel hij een familielid was dat boos was op de Iraanse autoriteiten en het bestaande systeem, en zich in een fragiele situatie bevond. Hij had dus meer kans om verzoekers woorden over het christendom te horen. Zoals blijkt uit verzoekers optreden in België, is het volgens hem zeer aannemelijk dat hij heeft getracht andere mensen te bekeren, te beginnen met degenen die dicht bij hem stonden, en in het bijzonder mensen die in een positie

verkeerden om dergelijke praatjes te horen. Verzoeker geeft aan dat hij met M. precies herhaalde wat F. eerder met hem had gedaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker met bovenstaande uitleg geenszins een ander licht werpt op de vastgestelde onaannemelijkheid in de bestreden beslissing dat hij reeds na nog maar goed twee maanden zelf bekeerd te zijn geweest zijn neef M. zou hebben kunnen bekeren, dat hij hierbij bovendien één van de eerste – en in de Iraanse context zeker niet onbelangrijke – aanbevelingen van F. compleet in de wind slaat en zelfs niet de bedenking maakt om dit eerst met F. te overleggen. Ook treedt de Raad verweerder bij in de motivering dat evenmin kan worden ingezien dat iemand die slechts twee maanden eerder kennismemaakt heeft met een nieuwe religie in staat zou zijn zo overtuigend en kennisvol over die religie te prediken dat die derde persoon ook beslist zijn hart aan die religie te geven. Verzoeker slaagt er zodoende niet in verweerders appreciatie in een ander daglicht te stellen.

De Raad treedt tevens verweerders oordeel bij dat de oprechtheid van verzoekers bekering verder in vraag wordt gesteld, doordat er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn geloofspraktijk in Iran zelf:

“Nadat u zich bekeerde kon u zich naar eigen zeggen enkel verder in het christendom verdiepen via de film en de bijbel die u las waarbij u uw vragen slechts kon voorleggen aan F. (CGVS Mi., p. 18). Hier zou men van verwachten dat u als recente bekeerling enkele zeer pertinentie vragen over de nieuwe religie zou hebben gehad, te meer daar u, zoals eerder gezegd, zeer kritisch afgestapt was van de religie die u met de paplepel had meegekregen. Hiernaar gevraagd komt u echter niet verder dat de stellen dat uw eerste vraag was hoe Jezus beschouwd werd als god en dat u vele vragen had (CGVS Mi., p. 18). Daarop concreter gevraagd welke pertinente vragen u dan ook had toen u de bijbel las, antwoordt u ontwijkend dat F. een goede leerkracht was die alles goed uitlegde en herhaalt u slechts opnieuw de vraag waarom Jezus als god beschouwd werd (CGVS Mi., p. 18). Opnieuw gevraagd of u nog andere kritische vragen had, antwoordt u evenwel opnieuw ontwijkend dat u tijdens de vieringen vragen stelde en F. uitleg gaf (CGVS Mi., p. 18). Tot driemaal toe werd u de kans geboden om te concretiseren hoe uw gedachtegang was tijdens uw bekeringsproces, meer bepaald welke vragen u had terwijl u zich verdiepte in het christendom. Dat u er niet in slaagt hier een enigszins gedetailleerd en persoonlijk antwoord op de bieden, ondermijnt verder de oprechtheid van uw beweerde bekering in Iran.”

In het verzoekschrift wordt hieromtrent opgeworpen dat verzoeker echter belangrijke details verstrekke over zijn praktijk in Iran waaronder de huiskerk, de deelnemers, hun aantal en namen, de plaats van de bijeenkomst, bij wie thuis, hoe vaak en op welke tijdstip.

Door louter te volharden in zijn verklaringen op het CGVS kan verzoeker echter voorgaande concrete, pertinente motieven niet ontkrachten.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens nog op goede gronden vastgesteld:

“Voorts verklaart u voor wat betreft uw geloofspraktijk dat u vanaf 31 farvardin 1397 een vijftien- à zestiental keren naar de huiskerkvieringen van F. bent geweest waarbij er een acht- à tiental personen aanwezig waren (CGVS Mi., p. 19). Inzake huiskerken blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Iraanse autoriteiten een klimaat van angst gezaaid hebben bij leden van huiskerken, dit door aanhoudende monitoring en geregelde invallen alsook doordat huiskerken het risico lopen geïnfilteerd te worden. Bovendien is het algemeen bekend dat de autoriteiten in staat zijn mobiele telefoons van huiskerkleden af te luisteren waardoor leden hun mobiele toestellen afzetten lang voordat ze toekomen op de plaats van de viering. Huiskerken trachten hun activiteiten dan ook in alle discretie te laten doorgaan. Gevraagd hoe jullie omgingen met de risico's verbonden aan de huiskerkvieringen, verklaart u opmerkelijk genoeg dat de viering zo interessant was dat jullie niet aan de risico's dachten (CGVS Mi., p. 19). Dit is weinig ernstig en valt hoegenaamd niet te verzoenen met uw verlangen tot lijfsbehoud dat u aanzette Iran te verlaten. Nochtans moet u zich bewust geweest zijn van de gevaren. Immers wist u van F. dat u nooit met iemand anders over uw bekering mocht spreken omdat dit de andere leden van de huiskerk in gevaar zou brengen (CGVS Mi., p. 15) en besepte u het risico dat u telefonische conversaties als bekeerling mogelijk zouden worden getapt (CGVS Mi., p. 14). Bovendien staan de veiligheids- en voorzorgsmaatregelen die jullie naar eigen zeggen wel namen niet in verhouding met het risico om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. U verklaart hierover namelijk dat de enige voorzorgsmaatregelen van uw huiskerk eruit bestonden dat jullie met een interval van zo'n vijf à tien minuten moesten toekomen, dat u buiten de kerk geen contact mocht hebben met de andere leden en dat jullie jullie gsm bij aankomst in de huiskerk moesten uitzetten en afgeven (CGVS Mi., p. 20). Merkwaardig dat de intervaltermijn zeer losjes en toch vrij kort waren, met name tussen de vijf à tien minuten. Enige afspraken voor wanneer de huiskerk in het vizier zou komen van de autoriteiten hadden jullie bovendien zelfs niet, uitgezonderd dat jullie dan simpelweg zouden moeten wegllopen (CGVS Mi., p. 20). In het licht van de hierboven aangehaalde beschikbare informatie is het opnieuw wederom weinig aannemelijk dat uw huiskerk zo onvoorbereid en amateuristisch te werk ging. Als de huiskerk daadwerkelijk in een villa centraal in een boomgaard zou zijn doorgestaan (CGVS Mi., p. 20), heeft enkel het apart toekomen en uitzetten van uw gsm op het moment dat u daar bent, weinig zin. Verwacht mag worden dat jullie, gezien jullie meestal naar het huis met de boomgaard gingen (CGVS Mi., p. 12) een uitgewerkt evacuatieplan hadden voor het geval de autoriteiten zouden binnenstormen.”

Wat betreft de voorzorgsmaatregelen in de huiskerk, wijst verzoeker erop dat hij de instructies van F. volgde, dat hij geen contact met buiten had, dat hij met niemand over zijn activiteiten sprak en dat de leden van de kerk hun mobiele telefoons moesten uitzetten en buiten laten.

De Raad meent evenwel dat verzoeker met een loutere opsomming van deze voorzorgsmaatregelen die zij namen geen ander licht werpt op de motivering in de bestreden beslissing dat de veiligheids- en voorzorgsmaatregelen die zij naar eigen zeggen namen niet in verhouding staan met het risico om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten.

Verzoeker laat volgende motieven geheel ongemoeid:

“Evenzeer is het frappant dat er af en toe twee personen aanwezig waren die over een grote christelijke kennis beschikten, maar waar u voor de rest in het geheel geen informatie over kunt aanreiken (CGVS Mi.s, p. 19). Ze werden slechts door F. uitgenodigd maar niet aan jullie voorgesteld. Waarom weet u klaarblijkelijk niet want hiernaar gevraagd, antwoordt u slechts ontwijkend dat u respect had voor F. (CGVS Mi., p. 19). Ook werden tijdens de vieringen online toespraken gehouden door Ebrahim Afzari. U hebt echter geen idee of dit via een beveiligde verbinding was, naar eigen zeggen omdat zulke vragen niet gesteld werden (CGVS Mi., p. 20). Opnieuw is uw berustende houding in deze hoogst bedenkelijk en weinig consistent met uw huidige voorgehouden vrees.”

De Raad maakt deze bevindingen tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat volgt de Raad verweerders besluit dat in casu verzoeker niet kan overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering naar het christendom te hebben doorgemaakt in Iran.

Doordat verzoekers bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die hij in Iran zou hebben ondervonden met de autoriteiten omwille van zijn bekering op losse schroeven te staan.

Er dient overigens in navolging van verweerder te worden opgemerkt dat verzoeker, ter ondersteuning van zijn verklaringen betreffende zijn bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen feiten die aan de basis van zijn verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van zijn verklaringen worden afgewogen.

Verweerder stipt hierbij aan dat na verzoekers gehoor op het CGVS en dat van zijn neef M. die dezelfde problemen aanhaalt, er echter moet worden geconcludeerd dat hun verklaringen de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Volgens uw verklaringen werd F. op 15/6/1397 (= 6 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) om vijf uur 's morgens gearresteerd waarna u quasi onmiddellijk telefonisch werd ingelicht door diens vrouw F.. U bent vervolgens uw neef M. gaan ophalen en jullie zijn ondergedoken in Firuz Abad (CGVS Mi., p. 12). Het is echter eerst en vooral verwonderlijk dat F. zelf niet werd gearresteerd of beschuldigd (CGVS Mi., p. 22 & notities van het persoonlijk onderhoud B. M. M., d.d. 18 januari 2021, CGVS M., p. 20). Zij maakte immers ook deel uit van de huiskerk (CGVS Mi., p. 17 & CGVS M., p. 20). Aangezien u uw vrees koppelt aan het feit dat F. en de huiskerk in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen waren (CGVS Mi., p. 22 & CGVS M., p. 15), is het moeilijk in te zien waarom de autoriteiten wel naar u op zoek zouden zijn maar F. met rust zouden gelaten hebben. Dit plaatst reeds een eerste voorbehoud bij de door u voorgehouden problemen. Voorts is het opmerkelijk dat F. besliste om u telefonisch in kennis te stellen van de problemen, dit in het licht dat de huiskerkleden zich bewust waren van de risico's verbonden aan het gebruik van een telefoon (CGVS Mi., p. 20 & GVS M., p. 14). Indien de huiskerk daadwerkelijk in het vizier was van de Iraanse autoriteiten en F. telefonisch de leden van de huiskerk heeft verwittigd u weet het merkwaardig genoeg niet en hebt het evenmin gevraagd (CGVS Mi., p. 22), zou ze de ledenlijst van de huiskerk op deze manier op een dienblad aan de Iraanse autoriteiten gegeven hebben, zeker gezien zij de echtgenote van F. was en hoogst vermoedelijk afgeluisterd werd. Het is dan ook niet in te zien waarom F. niet op een andere manier zou hebben getracht u te verwittigen. Zo blijkt uw dorp immers niet groot, kende iedereen er elkaar en is F. een aangetrouwd familielid (CGVS M., p. 14).”

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat Fa. risico's heeft genomen, doch had zij volgens hem geen alternatief. Verzoeker merkt op dat zij hen bovendien op de hoogte heeft gebracht via een gecodeerd en beveiligd gesprek via Whatsapp. Er wordt benadrukt dat zij alle voorzorgsmaatregelen heeft genomen en als zij door de Iraanse autoriteiten is afgeluisterd, dat des te meer een bewijs is dat verzoeker in gevaar is en dat hij als lid van de huiskerk geïdentificeerd is.

Verzoeker kan met dit betoog verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen niet ombuigen. De Raad bemerkt immers dat daar waar verzoeker stelt dat Fa. geen alternatief had, hij voorbijgaat aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat hij zelf verklaard had dat hun dorp niet groot is, dat iedereen er elkaar kende en Fa. een aangetrouwd familielid is, waardoor niet ingezien kan worden waarom Fa. niet op een andere manier zou hebben getracht hem te verwittigen. Dat Fa. niettemin besluit hen telefonisch te verwittigen, kan dan ook op zijn minst weinig voorzichtig genoemd worden, ook al was dit via Whatsapp. Het

is immers niet ondenkbaar dat de Iraanse autoriteiten ook Fa., als echtgenote van F., in de gaten hielden. In dat licht kan dan ook verwacht worden dat Fa. extra voorzichtig zou omgaan bij het verwittigen van de andere huiskerkleden en hen niet zonder meer zou opbellen met haar eigen gsm.

In samenhang met het voorgaande kan gewezen worden op volgende pertinente bevindingen:

“Evenmin weet noch u noch M. door welke overheidsdienst F. werd gearresteerd of wat hem ten laste wordt gelegd (CGVS Mi., p. 21 & 22 en CGVS M., p. 20 & 21). Voorts hebben jullie geen idee of er nog andere leden werden gearresteerd (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 21). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van uw asielrelaas en bijgevolg van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien is het frappant dat u en M. tegenstrijdig zijn voor wat betreft de plaats waar F. werd gearresteerd. U bent degene die uit eerst hand de informatie kreeg van F. en gevraagd naar de plaats van F.s arrestatie, verklaart u dit niet te weten (CGVS Mi., p. 21). Dezelfde vraag werd gesteld aan M. en volgens hem werd F. gearresteerd in zijn huis (CGVS M., p. 20). Dit is geen onbelangrijk detail in jullie asielrelaas waardoor van u beiden verwacht kan worden dat jullie hier coherent kunnen op antwoorden. Ook over de wijze hoe jullie zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F. en dus onrechtstreeks over jullie vervolgingsmotieven in Iran, leggen u en uw neef M. tegenstrijdige verklaringen af. Waar u verklaart dat u eenmalig contact hebt kunnen maken met F. (CGVS Mi., p. 21), blijkt uit de verklaring van M. dat jullie nooit dergelijk contact gehad hebben (CGVS M., p. 21). Deze tegenstrijdigheid is pertinent aangezien jullie dezelfde problemen aanhalen en in hetzelfde opvangcentrum verblijven, waardoor verwacht kan worden dat jullie beiden op de hoogte en dat jullie verklaringen hieromtrent coherent zijn. Bovendien kunnen de verantwoordingen voor jullie gebrek aan informatie niet als afdoende worden beschouwd. Jullie halen namelijk zelf de genaamde A. M. aan (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 15) die betrokken was bij de problemen en die door zowel uw moeder, uw zus als M. zijn zus werd herkend toen de autoriteiten jullie kwamen arresteren en die ook betrokken was bij de sluiting van M. zijn winkel (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 6, 15). Bijgevolg kan niet ingezien worden waarom u niet minstens via uw zus - of M. via zijn zus - zou kunnen achterhalen hebben tot welke overheidsdienst deze man behoort om zo te weten welke Iraanse overheidsinstantie er precies naar u op zoek is (CGVS Mi., p. 21 & CGVS M., p. 21). Daarnaast is uw bewering dat u niets aan uw zus kan vragen omdat ze anders in gevaar zou komen, weinig consistent met uw verklaring dat u met behulp van haar wel éénmalig contact hebt kunnen leggen met F. (CGVS Mi., p. 21). Het is overigens frappant dat de Iraanse autoriteiten tijdens de zoeking tegen uw familieleden hebben gezegd dat u zich moest aanmelden bij de politie (CGVS Mi., p. 23) doch daarbij klaarblijkelijk niet gezegd hebben tot welke dienst zij zelf behoorden, noch bij welke dienst u zich dan wel zou moeten aanbieden (CGVS Mi., p. 23).”

Wat betreft de arrestatie van F., stelt verzoeker dat er sprake is van een misverstand en dat F. gearresteerd werd in zijn huis zoals zijn neef Me. verklaarde. Verzoeker meent dat het op zich niet tegenstrijdig is dat verzoeker niet wist waar F. was gearresteerd en dat M. hiervan wel op de hoogte was. Volgens verzoeker *“kan niet van hen worden verwacht dat zij hebben besproken wat hen is overkomen om er zeker van te zijn dat zij tegenover het CGVS dezelfde verklaringen hebben afgelegd”*. Verder merkt verzoeker op dat verweerder zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten een strenge controle uitoefenen op hun onderdanen, waardoor van hem niet verwacht kan worden dat hij zijn zus belt om informatie te vragen over leden van de Iraanse overheidsinstanties, waaronder A. M. Verzoeker onderstreept dat hij bovendien volledig afhankelijk is van de informatie die zijn zus hem geeft en dat hij nauwelijks contact met elkaar hebben. Evenmin ziet hij in *“waarom de Iraanse autoriteiten bij de arrestatie van een tegenstander van het regime hun dienst specifiek zouden moeten identificeren”*. Vooreerst merkt de Raad op dat het wel degelijk tegenstrijdig is dat verzoeker niet blijkt te weten waar F. was gearresteerd terwijl zijn neef M. dit wel wist, nu het volgens verzoekers verklaringen immers hij was die uit eerste hand de informatie kreeg van Fa. over de arrestatie van F. (persoonlijk onderhoud, p. 12) en ook later na hun vertrek nog contact zou hebben gehad met Fa. (persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Verder onderstreept de Raad dat van verzoeker en zijn neef M., die dezelfde problemen aanhalen en in hetzelfde opvangcentrum hebben verbleven, verwacht kan worden dat zij beiden op de hoogte zijn over de wijze hoe zij zich, eens in veiligheid, hebben geïnformeerd over het lot van F. en hierover coherent zijn. Immers kan worden aangenomen dat zij elkaar spontaan zouden inlichten indien zij informatie bekomen uit Iran die verband houdt met hun problemen. Dat verzoeker verklaart dat hij eenmalig contact heeft kunnen maken met Fa. terwijl volgens zijn neef M. zij nooit dergelijk contact hebben gehad (persoonlijk onderhoud neef, p. 21), ondergraaft dan ook wel degelijk verder de door hen voorgedragen problemen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog op geen enkele wijze afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat niet ingezien kan worden waarom hij niet minstens via zijn zus – of M. via zijn zus – zou hebben kunnen achterhalen tot welke overheidsdienst A. M. behoort om zo te weten welke Iraanse overheidsinstantie er precies naar hen op zoek is. Immers gaf hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij nog contact heeft met zijn zus (persoonlijk onderhoud, p. 3) en

dat ook zijn neef Me. nog goede contacten onderhoudt met zijn zus (persoonlijk onderhoud neef, p. 22). Waar verzoeker oppert dat van hem niet verwacht kan worden dat hij zijn zus belt omdat hij zo zijn zus in gevaar kan brengen, dient erop te worden gewezen dat dienaangaande reeds door verweerder wordt opgemerkt dat dit weinig consistent is met zijn verklaring dat hij met behulp van zijn zus wel éénmalig contact heeft kunnen leggen met Fa. Waar verzoeker ten slotte niet inziet *“waarom de Iraanse autoriteiten bij de arrestatie van een tegenstander van het regime hun dienst specifiek zouden moeten identificeren”* en betoogt dat niet wordt betwist dat het evenwel om een agent gaat, duidt de Raad erop dat het wel degelijk geenszins steek houdt dat de Iraanse autoriteiten tijdens de huiszoeking tegen zijn familieleden zouden hebben gezegd dat hij zich moest aanmelden bij de politie, maar daarbij klaarblijkelijk niet gezegd zouden hebben tot welke dienst zij zelf behoorden, noch bij welke dienst verzoeker zich dan wel zou moeten aanbieden.

Daarnaast merkt verweerder met reden op dat het opmerkelijk is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft nagelaten de tweede inval bij zijn thuis te vermelden noch wanneer hij naar een overzicht van de feiten werden gevraagd, noch wanneer er specifiek werd gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad noch wanneer hij gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had:

“Ook al was u in Bosnië toen u te horen kreeg van uw zus dat de autoriteiten een tweede bezoek hadden gebracht aan uw huis, verwacht mag worden dat u dit sleutelement in uw asielmotieven, gezien de autoriteiten daarmee aantoonden u daadwerkelijk te volgen en te willen arresteren, dan ook niet onvermeld zou laten wanneer u de kans krijgt over de redenen te vertellen waarom u internationale bescherming wenst te verkrijgen. Uw verklaring voor dit nalaten, namelijk dat u niet wist dat u dit moest melden (CGVS Mi., p. 23), volstaat in deze niet, te meer daar zoals aangegeven meermaals de kans toe had. U hebt de eerste huiszoeking immers wel vermeldt. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u slechts de vragen beantwoordt hebt (CGVS Mi., p. 13). Wederom volstaat deze verklaring niet. Als u op de vragen wel kan antwoorden dat de Iraanse autoriteiten een huiszoeking hebben verricht, kan niet ingezien worden waarom u hierbij niet onmiddellijk vermeldt dat er in feite twee bezoeken van de Iraanse autoriteiten waren. Voor wat betreft M. dient eveneens te worden vastgesteld dat hij bij de DVZ een bezoek van de autoriteiten bij zijn thuis achterwege liet. Zo gaf hij er weer dat de autoriteiten tot tweemaal toe bij zijn thuis waren geweest (vragenlijst CGVS B. M. M., d.d. 1 maart 2019, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS aangeeft dat de autoriteiten driemaal zijn langsgeweest (CGVS M., p. 15). De vaststelling dat jullie beiden nagelaten hebben een niet zo onbelangrijk element betreffende jullie voorgehouden vervolgingsfeiten te vermelden bij de DVZ, hypothekeert eens te meer de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde gebeurtenissen.”

Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat asielzoekers over weinig tijd beschikken om hun asielverhaal in detail uit te leggen bij de DVZ. Er wordt van hen verwacht dat zij de hoofdmotieven samenvatten; een uitgebreid of alomvattend opsomming van de thuisinvallen werd niet gevraagd, aldus verzoeker.

Verzoeker betoogt dat hij de twee huiszoekingen niet rechtstreeks heeft vermeld omdat de tweede huiszoeking pas plaatsvond nadat hij het land had verlaten en het niet de reden is van zijn vertrek.

Verzoeker stelt dat hij dus heeft getracht zijn vrezen aan DVZ in chronologische volgorde uit te leggen, en niet kon ingaan op de tweede inval van de Iraanse autoriteiten in zijn huis. Hij benadrukt dat hij niet alles kon uitwerken wat hij te zeggen had omdat hij de vragen moest beantwoorden en niet alles vrij mocht uitleggen, hetgeen de reden is voor het uitgebreide onderhoud bij het CGVS. Het korte gehoor bij de DVZ maakt het naar mening van verzoeker mogelijk om in het algemeen te vermelden welke vrezen de asielzoeker heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij vreesde voor terugkeer naar Iran, met name omdat de Iraanse autoriteiten hem bij hem thuis waren komen opzoeken. Later gaf hij een gedetailleerd overzicht van het precieze aantal keren dat deze overvallen hadden plaatsgevonden wat op geen enkele manier tegenstrijdig is, aldus verzoeker. Wat M. betreft, voert verzoeker aan dat er ook gewoon sprake was van een misverstand dat hij wenst recht te zetten: er waren twee invallen geweest door de autoriteiten (de eerste keer was toen A. aanwezig was met andere Staatsagenten, en de tweede keer was nadat zij Iran hadden verlaten).

De Raad merkt hierbij op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden, redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen alsook de evolutie ervan.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ goed is verlopen, hij content was, hij er de tolk goed begreep en hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen waarom hij een beschermingsverzoek indient zonder hierbij enige opmerking of correctie door te voeren (persoonlijk onderhoud, p. 2-3).

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Farsi, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekers neef M. tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat de autoriteiten driemaal waren langs geweest (*"Op 15 Sharivar zijn ze de eerste keer binnengevallen. (...) En de twee andere keren, waren gedurende de twee komende weken na 15 Sharivar"* (persoonlijk onderhoud neef., p. 15)). Verzoeker stelt weliswaar dat er sprake is van een misverstand, doch concretiseert dit op geen enkele wijze. Het louter benadrukken dat er twee invallen waren geweest – zoals zijn neef Me. bij de DVZ had aangegeven – heft evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheid op.

Met betrekking tot de omstandigheden van het vertrek wordt op terechte wijze als volgt gemotiveerd:

"Aangezien zowel uw voorgehouden bekering alsook de problemen die jullie hierdoor met de Iraanse autoriteiten gehad zou hebben weinig geloofwaardig zijn, zijn ook de omstandigheden van jullie vertrek weinig waarschijnlijk. Dat jullie - zelfs indien jullie mogelijk in het vizier zouden geweest zijn, qoud non - het risico hebben genomen om Iran te ontvluchten via de luchthaven weliswaar met een vals paspoort (CGVS Mi., p. 20 & CGVS M., p. 12) is verwonderlijk. Hoewel u beiden een naam opgeeft die in het valse paspoort zou vermeld zijn (CGVS Mi., p. 20 & CGVS M., p. 12), kan u geen van beiden de geboortedatum meedelen van jullie valse identiteit (CGVS Mi., p. 20 & CGVS M., p. 12). Ter verklaring zegt u dat u van de smokkelaar niet te veel in het paspoort mocht kijken (CGVS Mi., p. 20). M. had naar eigen zeggen zoveel stress dat hij op dat moment aan niets dacht (CGVS M., p. 12). Gevraagd of er afspraken waren in geval van een mogelijke controle van uw identiteitsgegevens stelt u van niet (CGVS Mi., p. 20). Gevraagd of u de naam en geboortedatum van buiten moest leren, benadrukte de smokkelaar slechts dat u zich niet moest concentreren op de details (CGVS Mi., p. 20). In het licht van jullie voorgehouden vrees is het echter weinig aannemelijk dat jullie op dergelijke onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven zijn tegemoet gegaan. Hier kan aan toegevoegd worden dat u uw eigen paspoort niet voorlegt en u tegenstrijdig in uw verklaringen hieromtrent bent. Bij de DVZ geeft u namelijk aan dat u uw paspoort hebt achtergelaten in Iran wanneer u hier specifiek naar wordt gevraagd (verklaring DVZ B. D. Mi., d.d. 20 mei 2019, vraag 24). Op het CGVS beweert u daarentegen nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS Mi., p. 8). Hiermee geconfronteerd antwoordt u ontwijkend en begint u over uw melikaart of Iraanse identiteitskaart waarbij u vermeldt dat werd neergeschreven dat u deze had verloren tijdens uw reis (CGVS Mi., p. 8) hetgeen ook zo werd genoteerd bij DVZ doch bij vraag 25, terwijl u voor wat betreft uw melli-kaart bij het CGVS daarentegen meedeelt dat deze in werkelijkheid bij uw vader in Iran is (CGVS Mi., p. 8). Verwacht mag worden dat een verzoeker om internationale bescherming van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw paspoort is bovendien bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw paspoort en hieromtrent geen afdoende verantwoording geeft, rijst het vermoeden dat u uw paspoort mogelijk moedwillig achterhoudt om de informatie die erin vervat is achter te houden, temeer u Iran verlaten hebt en in eerste instantie naar Servië gereisd bent in een periode dat dit land visumvrij was voor Iraanse onderdanen. Het gegeven dat u waarschijnlijk doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang."

Verzoeker duidt op de situatie van angst en stress waarin zij zich bevonden en stelt dat zij dan ook niet de tijd namen om het paspoort in detail te bekijken. Voorts onderstreept verzoeker dat hij het paspoort niet vrijwillig heeft verloren en dat hij zijn paspoort geenszins achterhoudt.

De Raad is vooreerst van oordeel dat verweerder dient te worden bijgetreden in de motivering dat het in het licht van hun voorgehouden vrees weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn neef op dergelijke onvoorbereide manier de mogelijke controles op de luchthaven zijn tegemoet gegaan. Indien zij zich werkelijk in een situatie van angst en stress bevonden, kan van hen net worden verwacht dat zij de gegevens in hun paspoort hadden bestudeerd teneinde het risico op ontdekking te verkleinen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker door louter te ontkennen dat hij zijn paspoort achterhoudt op geen enkele wijze in concreto de motivering in de bestreden beslissing ontkracht dat, gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn eigen paspoort niet voorlegt en hij tegenstrijdig is in zijn verklaringen over het feit of hij al dan niet in het bezit is geweest van een paspoort, vermoed wordt dat hij zijn paspoort moedwillig achterhoudt om de informatie die erin vervat is achter te houden.

2.3.4.3. De ongeloofwaardigheid van verzoekers bekering in Iran in acht genomen, wordt met betrekking tot verzoekers religieuze activiteiten in België verder opgemerkt dat voor verzoeken om internationale bescherming die gebaseerd zijn op geloofsactiviteiten die werden ontwikkeld in het gastland (*"réfugié sur place"*), er vaak bijzondere bezorgdheden dan wel ernstige twijfels kunnen rijzen met betrekking tot de daadwerkelijkheid en oprechtheid van een bekering en dus de geloofwaardigheid van de bekering en geloofsovertuiging (zie in deze zin EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 123). Of geloofsactiviteiten, ontwikkeld in het gastland, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, moet dan ook worden bepaald door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden van de zaak.

In eerste instantie is een nauwgezet en grondig onderzoek vereist naar de omstandigheden en de oprechtheid van de bekering *sur place*. Het is aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn bekering *sur place* voortvloeit uit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering kan worden aangenomen, moeten vervolgens de gevolgen van deze bekering bij terugkeer naar het land van herkomst worden beoordeeld en moet aan de hand van landeninformatie worden nagaan of een vrees voor vervolging objectief gegrond is.

Niettemin, ook in die gevallen waar er geen sprake is van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering, doch enkel van geloofsactiviteiten die in het gastland werden ontwikkeld uitsluitend met het doel om de nodige voorwaarden te scheppen om aldaar internationale bescherming te kunnen bekomen, dringt een onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging zich op.

Artikel 48/6, § 5, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat bij de beoordeling van een beschermingsverzoek rekening moet worden gehouden met de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Dit artikel vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 4, § 3, d) van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de memorie van toelichting blijkt namelijk dat de voorwaarde in artikel 4, § 3, d), van deze richtlijn, met name de vraag of de activiteiten uitsluitend tot doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, niet werd overgenomen bij de omzetting ervan in de Vreemdelingenwet, gezien een eventuele weigeringsbeslissing niet alleen zou kunnen worden gemotiveerd door die vaststelling (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 48).

Wat er ook van zij, beide artikelen vereisen dat wordt beoordeeld of de activiteiten *sur place* aanleiding kunnen geven tot vervolging of ernstige schade, ongeacht of ze te goeder dan wel te kwader trouw worden uitgevoerd.

Twijfels over bepaalde elementen van het relaas of over de oprechtheid van verzoeker nemen immers niet weg dat de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, moeten worden getoetst.

Of er nu sprake is van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering *sur place* of niet, van belang is dat de relevante feitelijke omstandigheden van de zaak worden vastgesteld en dat de objectieve risico's bij terugkeer naar het land van herkomst worden onderzocht. Bij de beoordeling hiervan zijn de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd en de ernst van de vervolging van cruciaal belang. Dit houdt in dat wordt nagegaan welke geloofsactiviteiten in het gastland daadwerkelijk worden uitgeoefend, ongeacht de persoonlijke motieven achter deze geloofsactiviteiten, of deze activiteiten ter kennis zijn gekomen of kunnen komen van de mogelijke actoren van vervolging, zoals de overheden van het land van herkomst, hoe deze geloofsactiviteiten waarschijnlijk door de overheden van het land van herkomst zullen worden gezien en opgevat, alsook hoe het gedrag en de motieven erachter zullen worden gepercipieerd, met name of de aangehaalde geloofsactiviteiten zouden kunnen leiden tot de toeschrijving van een geloofsovertuiging die negatief zou kunnen worden beoordeeld door de nationale overheden en aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

Geloofsactiviteiten die in het gastland werden ontwikkeld uitsluitend met het doel om de nodige voorwaarden te scheppen om internationale bescherming te kunnen bekomen, zullen in beginsel geen aanleiding geven tot een gegronde vervolgingsvrees indien het opportunistische of onoprechte karakter van deze geloofsactiviteiten duidelijk is voor de overheden van het land van herkomst én er zich geen ernstige nadelige gevolgen zullen voordoen bij terugkeer naar het land van herkomst. Er kan immers niet worden uitgesloten dat actoren van vervolging geen rekening zullen houden met het opportunistisch dan wel onoprechte karakter van de geloofsactiviteiten in het gastland, bv. omdat het hen niet uitmaakt of omdat ze niet geloven dat de bekering slechts geveinsd was om internationale bescherming te kunnen verkrijgen (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 123, 144-145; EHRM 5 november 2019, nr. 32218/17, A.A./Zwitserland, par. 49; EHRM 26 april 2022, nr. 29836/20, M.A.M./Zwitserland, par. 67; EHRM 7

januari 2014, nr. 58802/12, A.A./Zwitserland, par. 40-43; UNHCR, *"Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, 28 april 2004, par. 34-36; UNHCR, *"Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection"*, 2019, par. 96; EUAA, *"Qualification for International Protection - Judicial analysis Second edition"*, 2023, p. 156-172).

De Raad vervolgt dat een bekering op verschillende manieren tot stand kan komen. De factor 'tijd' kan een rol spelen en ook de mate van emotionele betrokkenheid versus rationele afweging. Een bekering heeft niet altijd een duidelijk beginpunt en vaak ook geen duidelijk eindpunt; het kan een doorgaande verandering zijn die steeds meer tot verdieping kan komen. Niet in alle gevallen is er meteen sprake van een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, maar kan er sprake zijn van geloofsgroei.

De Raad herhaalt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de vaststelling dat aan de bekering en geloofsactiviteiten van verzoeker in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde voortgezette geloofsactiviteiten in België. Aangezien verzoekers bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan zijn motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat hij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Verzoeker herhaalt zijn persoonlijke redenen die ertoe geleid zouden hebben dat hij bekeerd is en volhardt in zijn bekering doch de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal hiermee reeds rekening heeft gehouden. Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dat het grotendeels herhalen van zijn bekeringsproces en zijn persoonlijke redenen die reeds werden aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat zijn argumenten en aangehaalde redenen niet wijzen op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging en dat hij niet heeft kunnen overtuigen omwille van een oprechte, diepere overtuiging te zijn bekeerd.

Bovendien stipt de Raad aan dat zelfs indien verzoeker enige kennis over het christendom heeft, dergelijke kennis via studie verworven kon worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen en zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging.

Verzoeker kan overigens niet dienstig voorhouden als zou hij niet afdoende bevraagd zijn geweest over zijn bekering gelet op zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, alwaar hij omstandig en uitvoerig werd bevraagd omtrent zijn vluchtrelaas en meer bepaald zijn bekeringsproces, de rol van religie in zijn leven, zijn eerste contacten met het christendom, de bijbel, de bijgewoonde huiskerkvieringen, zijn beleving van het christendom in België, het doopsel, de neergelegde foto's, zijn beleving van het christendom in België en zijn activiteiten op sociale media.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift zijn geloofsactiviteiten in België waarbij kan gewezen worden op volgende omstandige motieven in de bestreden beslissing:

"Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt allereerst al een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en doet sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België bij de kerk van Doornik bent aangesloten (CGVS Mi., p. 6), teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u aanbevelingsbrieven van de heer K. en van B. H. en C. C. voorlegt alsook een doopcertificaat, enkele foto's en printscreens betreffende uw geloofspraktijk in België (CGVS Mi., p. 9), kan er aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigde en diepgelovige bekering hebt ondergaan. Het CGVS zal niet ontkennen dat u over enige kennis beschikt betreffende het christendom (CGVS Mi., p. 24). Hoe dan ook kan er enkel vastgesteld worden dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit alleen kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang, veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen. U gebruikt het facebookprofiel naar eigen zeggen om te prediken (CGVS Mi., p. 4). Het eerste dergelijk bericht op facebook

dateert van 22 juli 2019, dus ruim na uw aankomst in België en uw verzoek om internationale bescherming. U beweert weliswaar dat u honderd procent zeker bent dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookaccount (CGVS Mi., p. 5), doch dit is een blote bewering die u allerm minst aannemelijk weet te maken. U baseert zich hiervoor immers slechts op het feit dat u in Iran reeds op de radar van de autoriteiten stond - waarvan de geloofwaardigheid reeds weerlegd werd - en u stelt dat ze daarom op de hoogte zijn alsook stelt u dat uw vrienden de foto's gelikete hebben. Echter, de vrienden die de foto gelikete hebben blijken zich allen buiten Iran te bevinden (CGVS Mi., p. 6). U geeft tevens aan dat de familie van M. bedreigd werd nadat hij foto's van jullie doopsel op zijn facebookaccount postte (CGVS Mi., p. 5). U weet echter niet wie die bedreigingen geuit heeft aan M.s schoonbroer, noch of dit door iemand van de Iraanse autoriteiten was (CGVS M., p. 5). Verwacht mag worden dat u zich hiernaar uitgebreid zou hebben geïnformeerd indien waargebeurd, om de verdere dreiging voor uw familieleden in te schatten, quod non in casu. Bovendien hebben noch u noch M. ondanks de bedreigingen ten aanzien van familieleden de foto's hierna verwijderd en hebben jullie familieleden desondanks evenmin enige verdere problemen gekend (CGVS Mi., p. 5 & CGVS M., p. 5). Er kan niet worden ingezien waarom u of M. familieleden in gevaar zouden brengen door dergelijke posts op Facebook indien u enkel wil prediken ten aanzien van mensen buiten Iran. Dit kan u immers ook onder een alias. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat u uw familie hebt achtergelaten in Iran en dat Jezus Christus nu uw familie en vader is (CGVS Mi., p. 5). Volgens M. is het aan hem op het woord te verspreiden en zal God zijn familie behoeden (CGVS M., p. 8). Beiden verklaringen zijn niet ernstig, en getuigen van een bijzonder merkwaardige en nogal fatalistische ingesteldheid ten aanzien van jullie familieleden in Iran terwijl net zij u en M. hebben geholpen het land te ontvluchten (CGVS Mi., p. 10), jullie nog steeds in contact staat met jullie zussen (CGVS Mi., p. 3 & CGVS M., p. 4) en u - ter verklaring voor uw gebrek aan informatie (zie infra) - net wel beweert begaan te zijn met de veiligheid van uw zus (CGVS Mi., p. 21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw blote bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie christelijke posts op jullie facebookprofiel. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom en ook van uw christelijk geïnspireerd facebookprofiel, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden - u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt - die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

Door louter te volharden in zijn religieuze activiteiten en verweerders analyse en gevolgtrekkingen te bekritisieren, die steun vinden in door hemzelf geschetste context en in de beschikbare landeninformatie, kan verzoeker voorgaande pertinente, concrete overwegingen geenszins ontkrachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de problemen die hij reeds kende in Iran omwille van zijn bekering teneinde aan te tonen dat hij bij een terugkeer wel degelijk een risico loopt, onderstreept de Raad dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bekering in Iran en zijn problemen omwille hiervan. Hij maakt dan ook allerm minst aannemelijk dat hij reeds voor zijn vertrek uit Iran door de Iraanse autoriteiten werd gevisieerd.

In dit verband merkt de Raad overigens op dat verzoeker verklaarde niet veroordeeld te zijn geweest door een rechtbank en geen kennis te hebben van een hangend proces (Vragenlijst van 20 mei 2019, vraag 2). Zodoende wordt, verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas in acht genomen, niet aannemelijk gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers ongeloofwaardig en onoprecht bevonden bekering.

Met betrekking tot de bijgebrachte foto's en getuigenverklaringen middels verzoekers aanvullende nota's ter staving van de religieuze activiteiten, stelt de Raad nog vast dat hoewel deze elementen en de voorgelegde stukken alsook foto's dienen te worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling het uitgangspunt evenwel blijft dat het aan verzoeker toekomt overtuigende verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering en dat zijn doopsel, kennis van het christendom en zijn deelname aan religieuze activiteiten en bezoeken aan de kerk zoals blijkt uit de voorgelegde stukken niet als alleenstaand gezien kunnen worden binnen het beschermingsverzoek, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en in samenhang met verzoekers verklaringen over zijn bekering(sproces) moeten worden beoordeeld. Het voorleggen van deze stukken laat immers verzoekers verantwoordelijkheid onverlet om zelf overtuigende verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering en het proces dat daartoe geleid heeft. Zodoende volstaan deze bijgebrachte getuigenverklaringen en foto's op zich niet om een daadwerkelijk en oprechte bekering aan te nemen.

Waar verzoeker aangaande zijn activiteiten op sociale media opmerkt dat het aannemelijk is dat Iraniërs pas een Facebookprofiel hebben nadat zij het land hebben verlaten nu het Facebooknetwerk in Iran is gesloten en desbetreffend verwijst naar een artikel van Le Figaro (stuk 17 toegevoegd aan het verzoekschrift), is het

voor de Raad niet duidelijk wat verzoeker hiermee tracht aan te tonen. Immers wordt nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker nog geen Facebookprofiel had in Iran.

Wat betreft verzoekers opmerking dat het tegenstrijdig is dat verweerder enerzijds verzoeker in diskrediet brengt op grond dat de Iraanse autoriteiten en hun inlichtingendiensten sterk betrokken zijn bij de onderdrukking van de oppositie en huiskerkleden met telefonische infiltratie doch anderzijds motiveert dat deze inlichtingendiensten weinig aandacht besteden aan uit Iran gevluchte Iraanse bekeerlingen of aan wat zij daar zeggen, doen of op het internet publiceren, wijst de Raad er evenwel op dat dit geenszins tegenstrijdig is, nu het immers enerzijds de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van bekeerlingen en huiskerken in Iran betreft en anderzijds de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van terugkerende asielzoekers betreft. Bovendien blijft hoe dan ook onverminderd gelden dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de religieuze activiteiten in België en de religieuze boodschappen die hij op Facebook plaatste. Verzoeker kan allerminst volstaan met een loutere algemene verwijzing naar informatie inzake internetmonitoring door de Iraanse overheidsdiensten (stuk 12 toegevoegd aan het verzoekschrift) om zulks aan te tonen, temeer nu hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren. Zij het tevens opnieuw benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat hij reeds voor zijn vertrek werd gevisieerd door de Iraanse autoriteiten.

Waar verzoeker verwijst naar de "COI Focus" betreffende "Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020 en opmerkt dat er geen informatie is over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran en dat de COI Focus grotendeels gebaseerd is op vrijwillige terugkeren, en dat uit het verslag overigens blijkt dat enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt verzoeker dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden. Wat betreft nog de bemerking van verzoeker dat het DFAT-rapport waarnaar in de COI Focus verwezen wordt in voetnoot 60 niet beschikbaar is nu de weblink niet werkt, kan de Raad slechts vaststellen dat de link die bij desbetreffend verslag vermeld wordt in de bibliografie van de COI Focus wel degelijk werkt. De link die verzoeker weergeeft in zijn verzoekschrift (<https://www.dfat.gov.au/about-us/publications/Documents/country-informationreport-iran.pdf>) stemt overigens niet overeen met de link vermeld in de bibliografie van de COI Focus (https://www.ecoi.net/en/file/local/1437309/1930_1530704319_country-information-report-iran.pdf). Daar waar verzoeker nog aanvoert dat van hem niet verwacht kan worden dat hij zijn overtuigingen geheimhoudt in Iran en in dit verband verwijst naar de UNHCR-richtlijnen en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij oprecht tot het christendom is bekeerd. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat hij als dusdanig zal worden gezien door zijn omgeving.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad stipt aan dat nu aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering geen geloof kan worden gehecht, hij derhalve niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst, Iran, dit geloof zal aanhangen en zich daar als christen zal manifesteren, noch dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Waar verzoeker geen daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom aannemelijk heeft gemaakt, wordt bijgevolg in casu ook geen gegronde vrees voor vervolging op grond hiervan aannemelijk gemaakt.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn beweerde bekering daadwerkelijk en oprecht is zodat niet kan uitgegaan worden van een geloofwaardige bekering, maakt hij ook niet aannemelijk dat hij daardoor in concreto in de negatieve aandacht van zijn nationale autoriteiten zou staan. Er is in casu geen sprake van een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging en geloofspraktijk die verzoeker verder zal zetten in zijn land van herkomst.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran en de prevalentie van bekeringen in Iran (zie onder meer stukken 3-11 en 13-15 toegevoegd aan het verzoekschrift), wijst de Raad er vooreerst op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om verzoekers bekering in Iran aan te tonen, noch werpt deze een ander licht op de hierboven vastgestelde onaannemelijkheden in zijn verklaringen aangaande zijn bekering in Iran. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in zijn land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zijn bekering in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin toont hij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat hij als dusdanig zal worden gezien door zijn omgeving.

2.3.4.4. Verzoeker werpt in zijn tweede aanvullende nota op dat hij heeft deelgenomen aan manifestaties tegen het Iraans regime zoals blijkt uit de toegevoegde foto's aan deze tweede aanvullende nota. Verzoeker meent dat hij hierdoor het profiel van een politieke tegenstander heeft, hetgeen zijn risico op vervolging vergroot bij terugkeer naar Iran gezien uit algemene informatie blijkt dat tegenstanders door de Iraanse autoriteiten worden vervolgd en onder meer worden gemonitord. Er wordt betoogd dat zodoende voorzichtigheid is geboden en niet zonder meer kan geconcludeerd worden dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben in terugkerende asielzoekers.

De Raad wijst in dit verband op het volgende.

Uit de COI focus *"IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023, die verzoeker aanhaalt in zijn tweede aanvullende nota en verweerder bijbrengt middels zijn aanvullende nota, blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden, hij geen geloofwaardige, oprechte religieuze activiteiten aannemelijk heeft gemaakt en tevens sprake is van een beperkt zichtbaar profiel gelet op het kleine aantal volgers op sociale media (rond 1000 vrienden op Facebook en 375 volgers op Instagram, zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 1 en 2) waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofdte niet aantoonde of aannemelijk maakte. De Raad herhaalt

hierbij dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers beweerde bekering, moet erop gewezen worden dat er geen concrete en objectieve gegevens voorhanden zijn of aannemelijk worden gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers beweerde bekering en deelname aan manifestaties of dat verzoeker in Iran als bekeerling of als politieke tegenstaander gepercipieerd zou worden. Zo brengt hij geen concrete, objectieve en geloofwaardige aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden kunnen komen van zijn religieuze en politieke activiteiten in België en hij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor, mede gelet op zijn onoprechte bekering, in concreto in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou komen te staan. Verzoeker blijft in gebreke aan de hand van concrete, aannemelijke elementen aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van zijn activiteiten in België op de hoogte zouden zijn (of kunnen komen) of dat zij hem hier online zouden monitoren.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas, betekent evenwel niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

2.3.4.5. De door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Daar waar verzoeker stelt dat dat hij geen toestemming heeft gegeven om zijn verzoek te koppelen met het verzoek van zijn neef Me., dat zijn verklaringen vertrouwelijk zijn, dat het persoonlijk onderhoud van de neef Me. zich in zijn administratief dossier bevindt en dat men evenmin kan aanvaarden dat bepaalde motieven steunen op wat zijn neef Me. heeft verklaard, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker en zijn neef samen Iran ontvluchtten wegens problemen omwille van hun voorgehouden bekering (persoonlijk onderhoud, p. 11-12; persoonlijk onderhoud van de neef, p. 12-15) en zij samen op 21 november 2018 een beschermingsverzoek bij de Belgische autoriteiten hebben ingediend. De Raad is van oordeel dat hoewel verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, verweerder er niet van wordt weerhouden over te gaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld en zich te beroepen op elementen die zijn gebaseerd op eenzelfde vluchtrelaas en problematiek teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU